

Xavier Cugat, figura decorativa

A la sortida del cementiri de Girona, poc després de l'enterrament del cadàver de Xavier Cugat, una senyora es va acostar a un regidor de l'Ajuntament i es va queixar que un home que havia fet tant per la ciutat encara no tingués cap carrer dedicat, amb una placa que honorés la seva memòria. El regidor li va recordar que el senyor Xavier Cugat feia anys que havia inaugurat, en persona,

va considerar que no n'hi havia prou atorgant a Cugat l'honor de ser el pregoner de les Fires (honor al qual va correspondre amb quatre tòpics dits a correu, i una bona orquestra que ell feia veure que dirigia), i va exigir reconeixements i homenatges oficials i multitudinaris per a una figura com a mínim dubtosa. Aquests comentaristes s'han atipat d'insinuar el següent: no hi ha

i amb molta més pluja que el dia de la seva inhumació, una rambla que duia el seu nom. Una rambla, per cert, que cada vegada és més transitada i més a la mida dels humans.

El cert és que una certa part de l'opinió pública (ara i fa uns anys) va reclamar aquest carrer,

dret que un home com Cugat, català universal, gironí de soca-rel, sigui menyspreat per la terra que el va veure néixer.

Primer de tot: Déu n'hi do la parafernàlia que hem muntat tots plegats al voltant d'aquest violinista que no va passar de ser una figura decorativa en el

món de l'espectacle internacional. Simpàtica, sí, però sense cap mena d'incidència ni de vitalitat estètica.

Cugat (i Déu l'hagi ben perdonat) era un «bon vivant» que va seguir una filosofia no gens idiota: viure tan bé com puguis.

En segon lloc, les poques expectatives de Cugat envers Girona van passar, fa temps, per la construcció d'una mena de centre cultural absolutament fantasmagòric. Es van aixecar unes quantes veus reclamant de l'Ajuntament una sensibilitat que sort que no es va concretar en res, perquè més aviat s'hauria assemblet a una enganyifa com una catedral.

Cugat va visitar Girona de tant en tant, va ensenyar sardanes a l'Abbe Lane a la plaça de Sant Agustí, i, en els

últims anys de la seva vida, quan va voler tornar a descansar i a morir aquí, va intentar que se li reconegués una importància que

mai no va passar de l'anècdota. Siguem una mica seriosos. Que ara algú ens vulgui fer combregar amb les rodes de molí d'un hipotètic homenatge desgrejador és tan insubstancial com bona part de l'aportació musical d'un músic que, d'altra banda, va saber vendre molt bé la seva imatge i la seva peculiar manera d'entendre la vida.

Que li posin una placa a la plaça de l'Oli, apa, i que no emprenyin més.

JOSEP MA. FONALLERAS